

סיקורת

(החשך מעמוד 10)

לא מקורי? אבל חשוב גם איך אומרים זאת. אראבל הוא אחד היודע לומר זאת כך, שבורגנים מנופחים יקראו את ניש-מתם.

דוד לויין שביים את ההצגה לקהל יהודי, ריסן את אראבל והפך אותו לגרוטסקה על רקע התיאורה הסינתטית של גילה שקין ובוקי שוורץ. גם שלמה ברישביץ ונסים עזיקרי. מתאפקים, בלוליות רבה, ונמנעים מהתמכרות נועזת מדי למקור הספרדי. כך, תוך התחשבות בממוצע העידין של הישראלי השמרני, מוגשת לו הצגה מקצועית, במקום שערוויה דרמטית.

המכון הקרימינולוגי שליד התיאטרון הקאמרי ממשיך במחקריו החברתיים בעולם המשפט. לאחר שדנו את סופרי לנינגרד (משפט הסופרים) ואת פושעי מלחמת-האזרחים באמריקה (הפקודה), הגיעו המומחים אל בתי-הכלא של קנדה. קצת רחוק, אבל למרבה הצער לא

זילבר, הנגבי (שוכב) והזקי מוסר-השגל

רחוק מספיק. החשבון של ג'ון הרברט הוא מחזה בעל שליחות סוציאלית חשובה. האסירים הצעירים ההופכים לסוטר-מין, מרצונם או שלא מרצונם, כשהם מאחורי סוגר ובריה — הינם מציאות. ולא רק בקנדה.

אפשר היה לשאול — היכן הם כל היוצר רים המקוריים של עסיסהסר? מדוע לא נימצא עדיין מחזה מקורי בנושא? האם גם בעיות בוערות בישראל הן בחוקת ייבוא?

עד ששאלות-יסוד אלו תמצאנה את פתרונן, מצא הבמאי הילל נאמן פשרה זמנית. מחזה מקורי אין לו. חשבון קנדי על-מנת להוכיח כי הבעיה בוערת, יש לו. צוות שחקנים ירוק ובלתי מנוסה אבל מוכשר, יש לו. הוא מניע צוות זה כחיות חסרות-מנוחה, מסתיר תוך כך חללים ריקים בתוך המחזה.

יצחק חזקיה זוכה לתפקיד חייו בתור הומו המדבר על עצמו בלשון נקבה ("אני לא יכולה להרגיש סקסית מסמרטוטים") איכם קדצ'קין, אפי הנגבי, ויוסי זילבר משכנעים כל אחד כתיק חייו של כל קצין-מבחן לנוער. את התרגום של אהוד מנור קשה לקבל כמילון לשיחות בסלון. אבל אפשר להכשירו כאגף מכובד של האות השביעית, עם הברקות כמו "מוסר השגל" והגדרות כמו "עגבת — מי זו? בתידודה של זיכה".

אפה אם כן השגיאה הגדולה בחשבון? כאן: אם מרטל קראולי והנערים בחבורה שלו הוציאו את ההומוסקסואלי מכלובי הקופים בגן-החיות והציגו אותו בכך-חוקי של הגזע האנושי, הרי הרברט מחזיר אותו לכלוב, מומין את הקהל לחלק לו בוטנים ובננות. באיזה שהוא מקום, שכח מישוהו כי המטרה היא לשבור את הסורגים.

take your TIME

זמן - חוצרת דונק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת